

پایداری انرژی مصداقی از پایداری فرهنگی در معماری**

مسعود ولی نژاد شوبی^{1*}، سعید تیزقلم زنوزی²

1- *کارشناس ارشد معماری دانشکده هنر و معماری تهران مرکز ،
Masoud.valinejad@yahoo.com

2- دکترای معماری و استاد معماری دانشگاه آزاد تهران مرکز

چکیده :

بشر از آغاز خلقت خود در همه حال به دنبال ایجاد فضایی برای آسایش خود در همه ابعاد بوده است. برای رسیدن به این آسایش روش های مختلف و راه های متفاوتی را مورد آزمایش قرار داده و در طی زمان به روشی بهینه متناسب با اقلیم و محل زندگی خود رسیده است. این روش را می توان بهینه ترین و طبیعی ترین راه برای رسیدن به آسایش فضایی در آن منطقه دانست. روشی که با بهره گیری از انرژی های طبیعی به پربازده ترین فضا دست پیدا کرده بود. که ما در عصر حاضر، آن روش را در رویکردی به نام معماری پایدار جستجو می کنیم. برای رسیدن به یک فرم پایدار باید به میزان هماهنگی آن فرم با طبیعت اطراف توجه کرد، فرم هماهنگ و هم راستا با طبیعت، انرژی خود را از طبیعت گرفته و در کنار آن زندگی می کند. ولی فرمی که بر خلاف طبیعت اطراف خود حرکت کند به مانند ماهی می ماند که برای شنا کردن بر خلاف رودخانه انرژی مضاعفی را باید صرف کند تا به حرکت درآید و این اصلی بود که در طراحی های بومی هر منطقه به عنوان یک قانون قابل مشاهده است. این روش ابداعی در هر اقلیم در طی زمان متناسب با نوع معیشت، مذهب و دنیا بینی بومیان تغییر و تکامل پیدا کرده و به نشان هویتی خاص آن منطقه تبدیل شده، نشانی که منیت بومیان آن منطقه را تعریف می کرده است. در این مقاله به تبیین معماری بومی مازندران با هوایی معتدل و مرطوب به عنوان نمونه ای از معماری اقلیمی پرداخته و به معرفی روش های سنتی ای که بومیان برای مقابله با عوامل ناهنجار محیطی به کار می بردند، می پردازیم. روش هایی که خاص مناطق معتدل مرطوب می باشد. در آخر به تبعات اقلیمی دور شدن بناهای عصر حاضر این منطقه از این روش های پایدار سنتی پرداخته و به لزوم تبعیت از این روش ها به عنوان یک اصل هویتی پایدار در ساختمان های عصر حاضر این اقلیم برای رسیدن به پایداری و کمترین مصرف انرژی اشاره می کنیم.

واژه های کلیدی: مازندران، معتدل و مرطوب، هویت، پایداری انرژی، پایداری فرهنگی